

บทเทศน์

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 4 เทศกาลธรรมดา ปี B

(วันที่ 29 มกราคม ค.ศ. 2012)

พี่น้องที่รักในพระสมณลิขิตเดือน “พระวาจาขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (Verbum Domini) สมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ ที่ 16 บอกเราว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้ตรัสเพราะพระองค์ทรงปรารถนาจะสนทนากับเรา ในอดีตเพื่อทรงสนทนากับชาวอิสราเอล ประชากรที่พระองค์ทรงเลือกสรร พระเจ้าทรงแต่งตั้งบรรดาประกาศก อย่างเช่น โมเสส อิชยาห์ และเยเรมีย์ ประกาศกเป็นกระบอกเสียงของพระเจ้า เป็นผู้ที่พูดกับประชาชนในนามของพระองค์ ปรกติแล้ว เมื่อประกาศกพูดกับประชาชนอย่างเป็นทางการ ท่านมักจะใช้คำว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้...” ซึ่งแสดงให้เห็นว่าท่านไม่ได้พูดด้วยอำนาจของตนเอง แต่ด้วยอำนาจของพระเจ้าและตามพระประสงค์ของพระองค์ ในบทอ่านแรกวันนี้พระเจ้าทรงสัญญากับโมเสสว่าพระองค์จะบันดาลให้ “ประกาศกคนหนึ่ง” (ฉธบ18:15) เหมือนท่านเกิดขึ้นจากบรรดาพี่น้องของท่าน หลังจากการกลับคืนพระชนมชีพแล้ว พระศาสนจักรเข้าใจว่าคำสัญญาดังกล่าวได้กลายเป็นความจริงในพระเยซูเจ้า

อันที่จริง พระเยซูเจ้าทรงเป็นมากกว่า “ประกาศกคนหนึ่ง” เสียอีก เพราะพระองค์ทรงสอนด้วยอำนาจของตนเอง นักบุญมาระโกบอกเราในพระวรสารวันนี้ว่า “คำสั่งสอนของพระองค์ทำให้ผู้ฟังรู้สึกประทับใจอย่างมาก เพราะทรงสอนเขาอย่างทรงอำนาจ ไม่เหมือนกับบรรดาธรรมจารย์” (มก 1:22) อะไรคือความหมายของคำว่า “ทรงสอนเขาอย่างทรงอำนาจ”? เมื่อเราเปรียบเทียบคำสั่งสอนของพระเยซูเจ้ากับคำสั่งสอนของบรรดาธรรมจารย์ เราจะพบข้อแตกต่างกันอย่างน้อยสามประการ

ประการแรก พระเยซูเจ้าทรงสอนจากหัวใจ ไม่ใช่จากสมองเท่านั้น พระองค์ทรงสอนด้วยความมั่นใจในข่าวดีที่พระองค์ทรงประกาศ เพราะพระองค์ทรงรู้ว่าข่าวดีนั้นสอดคล้องกับพระประสงค์ของพระเจ้า เหมือนที่พระองค์ทรงตรัสในพระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญยอห์นตอนหนึ่งว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่าเรากำลังพูดถึงเรื่องที่เรารู้ และเป็นพยานถึงเรื่องที่เราเห็น” (ยน3:11) คำสั่งสอนของพระองค์เป็นพยานส่วนตัวถึงความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดของพระองค์กับพระบิดาเจ้าสวรรค์ ส่วนความรู้ที่บรรดาธรรมจารย์มี ไม่ได้มาจากความสัมพันธ์ส่วนตัวของพวกเขากับพระเจ้าโดยตรง แต่มาจากการศึกษาพระคัมภีร์อย่างจริงจังและเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน ผลที่ตามมาก็คือ คำสั่งสอนของพวกเขาส่วนใหญ่มาจากสมอง ไม่ได้มาจากหัวใจ เป็นการอ้างพระดำรัสของพระเจ้าที่พบในพระคัมภีร์หรือคำอธิบายของผู้มีความรู้ก่อนหน้าพวกเขาและนำมาประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ปัจจุบัน

ประการที่สอง พระเยซูเจ้าทรงเน้นที่จิตตารมณ์ของบทบัญญัติ ไม่ใช่การถือปฏิบัติตามตัวอักษร ขณะที่บรรดาธรรมจารย์พยายามประยุกต์ใช้บทบัญญัติตามตัวอักษร พระเยซูเจ้าทรงมุ่งไปที่

จิตตารมณ์หรือความตั้งใจดั้งเดิมของมัน ผลที่ตามมาก็คือ พระเยซูเจ้าทรงสามารถค้นพบคุณค่าทางบวกที่บทบัญญัตินั้นพยายามปกป้อง ขณะที่บรรดาธรรมจารย์ยังมีวุ่นอยู่กับการตีความถ้อยคำต่างๆ และการออกข้อบังคับเล็กๆ น้อยๆ มากมายเพิ่มเติมอีกนับไม่ถ้วน อย่างเช่น ในกรณีของการถือวันสัปดาห์โต บรรดาธรรมจารย์ให้ความสนใจกับการกำหนดอย่างเจาะจงลงไปว่าวันศักดิ์สิทธิ์นี้จะเริ่มและจบลงเมื่อไหร่ งานอะไรบ้างที่ทำได้หรือทำไม่ได้ ส่วนพระเยซูเจ้า พระองค์มุ่งไปที่พระประสงค์ของพระเจ้าผู้ประทานบทบัญญัตินี้แก่ประชากรของพระองค์ในฐานะเป็นเครื่องหมายแห่งความรักและความเอาใจใส่ของพระองค์ที่มีต่อพวกเขา ดังนั้น บทสรุปของพระองค์ก็คือ วันสัปดาห์โตเป็นวันที่เราต้องเว้นว่างจากงานประจำของเรา เพื่อว่าเราจะสามารถรับใช้พระเจ้าและทำงานของพระองค์ (เทียบ ยน5:17) การเน้นคุณค่าของวันสัปดาห์โตในเชิงบวกแบบนี้เองที่ทำให้ประชาชนรู้สึกว่าคุณค่าของพระเยซูเจ้าเป็นชาวดีแห่งการปลดปล่อยให้เป็นอิสระ ซึ่งตรงกันข้ามกับคำสั่งสอนของบรรดาธรรมจารย์ที่ทำให้พวกเขารู้สึกว่าตนเองมีภาระที่แบกมากขึ้น

ประการที่สาม คำสั่งสอนของพระเยซูเจ้ามีพลังและสามารถผลักดันให้ผู้ฟังเปลี่ยนแปลงหัวใจของตนในทางที่ดีขึ้นได้ ทุกครั้งที่พระองค์ทรงสั่งสอนประชาชน พระองค์ทรงมุ่งให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางบวกในหัวใจของพวกเขา ไม่ใช่เพียงแต่ทำให้พวกเขารู้สึกไม่ดีเท่านั้น ขณะที่บรรดาธรรมจารย์พยายามอธิบายเหตุผลของปัญหาที่พวกเขากำลังเผชิญอยู่ตามธรรมเนียมของพวกเขา พระเยซูเจ้ามุ่งที่จะช่วยเหลือพวกเขามากกว่า อย่างเช่น ในกรณีของชายตาบอดแต่กำเนิด บรรดาธรรมจารย์พยายามอธิบายว่าทำไมเขาจึงตาบอด เป็นเพราะบาปของเขาเองหรือบาปของบิดามารดาของเขา แต่พระเยซูเจ้าทรงสนพระทัยที่จะรักษาเขาให้หายจากตาบอดเท่านั้น ด้วยเหตุนี้เอง พระองค์ทรงรักษาคนเจ็บป่วยและขับไล่ปีศาจไปพร้อมกับการเทศนาสั่งสอนของพระองค์ เพื่อแสดงให้เราเห็นว่าความสนใจอันดับแรกของพระองค์คือ เปลี่ยนแปลงสถานการณ์ของมนุษย์ ไม่ใช่เพียงแต่อธิบายสถานการณ์เท่านั้น

พี่น้องที่รัก นักปรัชญาท่านหนึ่งบอกว่า **“เป้าหมายที่แท้จริงของปรัชญาไม่ใช่เพียงแต่การอธิบายโลกเท่านั้น แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงมันด้วย”** พ่อดิคิดว่าคำพูดนี้สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับพระวาจาของพระเจ้าได้เช่นกัน นั่นคือ พระวาจาของพระเจ้าที่เราได้ยินไม่ควรเพียงแต่ช่วยเราให้เข้าใจความหมายของชีวิตเท่านั้น แต่ต้องเปลี่ยนแปลงชีวิตของเราในทางที่ดีขึ้นด้วย อะไรคือท่าทีของเราต่อพระวาจาของพระเจ้าที่เราได้ยินทุกครั้งที่เรามาร่วมพิธีมิสซา? เราได้ปล่อยให้พระวาจานั้นทำลายตัวเราและก่อให้เกิดผลทางบวกในชีวิตของเราหรือไม่? หรือว่าพระวาจาของพระเจ้าเป็นเพียงแต่อาหารบำรุงสมองของเราหรือเติมเต็มความอยากรู้อยากเห็นของเราเท่านั้น? จริงอยู่ ท่าทีที่ถูกต้องของมนุษย์ต่อพระวาจาของพระเจ้าคือ ความเชื่อ แต่ความเชื่อที่ปราศจากกิจการเป็นความเชื่อที่ตายแล้ว ดังนั้น ทุกครั้งที่เราได้ยินพระวาจาของพระเจ้า ให้น้อมรับด้วยใจสุภาพ พยายามซึมซับและปล่อยให้พระวาจานั้นนำทางและเปลี่ยนแปลงชีวิตของเรา เพื่อเราแต่ละคนจะสามารถเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ทั้งในด้านความคิดและกิจการนับวันยิ่งมากขึ้น **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**